

TIFFANY

Maureen Child

Ha megtalál a szerelem

Fiona Brand

Utóirat: Szeretlek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátoló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maureen Child, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A Tiffany 305. eredeti címe: *Have Baby, Need Billionaire* (Silhouette Books, Desire)

Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Fiona Gillibrand, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A Tiffany 306. eredeti címe: *A Tangled Affair* (Harlequin, Desire)

Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: a TIFFANY 305–306. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-010-8

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Maureen Child

Ha megtalál a szerelem

1. FEJEZET

Simon Bradley nem szerette a meglepetéseket. Úgy vélte, a meglepetés csak szépítő körülírása a zűrzavarnak és a káosznak. Márpedig ő a rendet és a fegyelmet kedvelte, így aztán első pillantásra felismerte, hogy az irodájába belépő lány a legkevésbé sem az esete.

Pedig a lány kétségkívül mutatós volt. Nem különösebben magas, talán egy méter hatvanöt centi, de nagyon formás és karcsú. Rövidre vágott, dús szőke haja bájos keretet biztosított rokonszenves vonásainak. Nagy kék szeme érdeklődéssel szegeződött Simonra, és ahogy elmosolyodott, az arca két oldalán egy-egy ennivaló gödröcske jelent meg.

Fekete farmert viselt, fekete csizmát és egy szűk, piros pulóvert, mely remekül hangsúlyozta nőies idomait.

Simon felemelkedett az íróasztala mellől.

– Üdvözlöm, Ms. Barrons. A titkárnőm azt mondta, hogy egy igen sürgős és fontos ügyben szeretne beszélni velem.

– Pontosan. Kérem, szólítson Tulának!

A lány odalépett hozzá és a kezét nyújtotta. Ahogy a kezük összeért, Simont mintha áram rázta volna meg, különös forróságot és bizsergést érzett. De csak egy pillanat volt az egész, mert a lány már el is engedte az ujjait és hátralépett.

– Ejha! – pillantott az ablakra. – Micsoda kilátás! Innen belátni egész San Franciscót!

Simon nem nézett hátra. Egyszerűen nem tudta levenni a szemét erről a... erről a Tuláról.

– Ha az egészet talán nem is, de jó részét biztosan.

– Miért nem fordítja meg az íróasztalát, hogy maga is lásson valamit ebből a gyönyörűségből?

– Mert akkor háttal kellene ülnöm az ajtónak, és az eléggé furcsán venné ki magát.

– Ez igaz – ismerte el a lány. – De szerintem megérné.

Búbájos, ám teljességgel kiszámíthatatlan, gondolta a férfi. Pont olyan, amilyennek gondoltam...

Az órájára pillantott.

– Ms. Barrons...

– Tula.

– Ms. Barrons – ismételte kimérten a férfi. – Tizenöt perc múlva tárgyalásom kezdődik, és gondolom, nem csak azért jött ide, hogy a kilátásról társalogjunk. Szóval térjen a tárgyra, kérem!

– Igen, máris. Tudom, hogy ön nagyon elfoglalt. És természetesen nem a kilátás miatt jöttem. Csak egy kicsit elkalandoztam, bocsánat.

Naná hogy elkalandozott, gondolta Simon. Lefogadom, ez naponta százszor is előfordul vele...

– Valójában nagyon is fontos dolgot kell közölnöm – folytatta a lány.

– Igen, ezt a titkárnőm is említette. Kíváncsi is vagyok, mi lehet az a fontos dolog, ami miatt szegény Mariát megfenyegette, hogy addig nem megy el innen, amíg nem beszélt velem.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha leülne – mondta a lány.

– Tréfál, Ms. Barrons?

– Hát jó, ahogy óhajtja. De aztán ne panaszkodjon, hogy nem figyelmeztettem.

A férfi ismételten az órájára pillantott.

– Jó, jó, értem, nincs rám sok ideje, úgyhogy rövidre fogom: szívből gratulálok, kedves uram, ön apa lett!

A férfi azt hitte, rosszul hallotta. Na, ebből elég! Mindennek van határa!

– Az ideje lejárt, Ms. Barrons – jelentette ki élesen, és megragadta a lány karját, hogy kitesse ki az irodájából. – Kérem, távozzon!

Tula azonban nem hagyta magát.

– Hé! Mi ütött magába?

– Nem szeretem, ha idiótának néznek, tudja? Nem állítom ugyan, hogy szerzetesi életet élek, de arra azért emlékeznék, ha valaha az életben lefeküdtem volna magával.

– Egy szóval sem mondtam, hogy én vagyok a gyerek anyja.

Simon oda sem hallgatott, továbbhúzta a lányt az ajtó felé.

– Miért nem hagyja, hogy elmagyarázzam...?

– No persze, mert maga csak a javamat akarja, mi? – gúnyolódott a férfi.

– A maga javát? Ugyan már! Én a fia javát akarom, maga idióta!

Simon meghökken. Egy fiú... Tényleg lenne egy fia? Vagy hazudik ez a nő?

Tula kihasználta pillanatnyi megdöbbenését, és kiszabadította magát a férfi szorításából.

– Természetesen megértem, hogy összezavarodott egy kicsit...

Simon szeme résnyre szűkült.

– Ne képzelje, hogy megzsarolhat vagy gyerektartást csikarhat ki tőlem! Soha az életben nem láttam magát, Ms. Barrons, ebből következik, hogy nem lehet közös gyerekünk. Szóval ha valakiből pénzt akar kicsikarni tartásdíj címén, akkor egy olyan fickót válasszon, akivel legalább egyszer ágyba bújt, az ég szerelmére!

Tula értetlenkedve hunyorgott, aztán hirtelen elnevette magát.

– Jaj, istenem, hiszen már mondtam magának, hogy nem én vagyok a fia anyja! A nagynénje vagyok, maga viszont egészen biztosan az apja, mert Nathan örülten hasonlít magára. A szeme, az álla... Le sem tagadhatja.

Nathan.

Szóval a titokzatos gyerekek neve is van. Persze ettől Simon helyzete még nem lett sokkal könnyebb.

– Kész örület – rázta meg a fejét. – Biztos vagyok benne, hogy maga forral valamit. Ki vele, valójában mit akar tőlem!

– Mindent megmagyarázok. Csak öt percet adjon még! – kérte Tula, és Simon megadóan bólintott.

Talán a gyönyörű kék szempár lágyította meg a szívét. Talán azok az elbűvölő gödröcskék a lány arcán. Talán az a tény, hogy már csak udvariasságból is illett végighallgatni a másik mondanivalóját, hiszen ha csak szemernyi igazság is van abban, amit közölni akar...

De ebbe Simon már bele sem mert gondolni.

– Rendben – sóhajtott nagyot, és ismételten az órájára pillantott. – Van még öt perce.

– Remek. Emlékszik egy Sherry Taylor nevű lányra? Nagyjából másfél éve találkozhattak.

A név ismerősnek tűnt.

– Igen... azt hiszem.

– Én Sherry unokanővére vagyok, Tula Barrons. Valójában Tallulah-nak hívnak, de nem szeretem ezt a hosszú nevet, és ezért mutatkozom be mindenkinek...

A férfi nem igazán figyelt Tula fecsegésére. Próbált visszaemlékezni Sherryre, akivel legfeljebb ha két hétig találkozgatott. De már nem nagyon tudta felidézni az arcát. Vajon létezik, hogy...

– Az unokatestvérem Long Beachen hat hónapja világra hozta a kisfiát, Mr. Bradley.

– Hát ez... ez...

– Megértem, hogy nem találja a szavakat, higgye el. – Tula felemelte a kezét, és ezzel belefojtotta a másikba a szót. – Sherrynek el kellett volna mondania, mi a helyzet, már akkor, amikor észrevette, hogy terhes. Próbáltam is észhez téríteni, de mindig lerázott azzal a szöveggel, hogy nem akarja megzavarni a maga életét.

Még hogy megzavarni az életét! Ha ez a história igaz, gondolta Simon, akkor jóval jelentősebb változások elé néz, mint egy szimpla kis megzavarás.

– De hát mégis hogy képzelte... Miért tette ezt velem?

– Jó kérdés. – Tula megértően mosolygott. – Higgye el, rettenetesen sajnálom, hogy így lerohantam, de valamikor csak meg kellett tudnia.

Simon egyáltalán nem volt kíváncsi a lány sajnálkozására, ő válaszokat akart. Ha tényleg van egy fia, mindent tudni akar róla, az égvilágon mindent.

– Elárulná, miért maga az, aki a nagy hírt közli velem? – csattant fel élesen. – Miért nem jött el Sherry? Tula szeme könnybe lábadt.

– Sherry néhány héttel ezelőtt meghalt – suttogta.

Erre aztán végképp nem számított Simon. Micsoda délelőtt!

– Részvétem – dűnnyögte.

Nagyon sablonosan hangzott a szó, de valamit csak kellett mondania, és nem jutott jobb az eszébe.

– Köszönöm. Egyébként autóbalesetben halt meg, és nem szenvedett sokat.

– Nézze, Ms. Barrons...

A lány felsóhajtott.

– Mondja, mit kell tennem, hogy végre a keresztnevemen szólítson?

– Hát jó. Tula...

Simon annyira maga alatt volt, hogy nem akart akadékoskodni. Fogalma sem volt, mit tegyen. Először is talán meg kellene néznie a gyereket. Aztán, ha tényleg az övé, természetesen gondoskodnia kell róla. Persze egyelőre nem volt egyéb bizonyítéka, mint ennek a Tulának a ködös magyarázata, meg néhány múltba vesző emlékkép Sherry Taylorról, akivel ha ötször-hatszor lehetek együtt...

– Sajnálom, de másfél év hosszú idő, és már nem emlékszem kristálytisztán az unokatestvérére...

Megkérdezhetem, miért olyan biztos benne, hogy én vagyok a gyerek apja?

– Mert Sherry azt mondta. Miért hazudott volna?

– És ez maga szerint már bizonyíték?

– Számomra az. Ismertem az unokatestvéreimet, és mérget vehet rá, hogy egy ilyen kérdésben nem hazudott volna. Soha. Hiszen maga is azt mondta, hogy lefeküdt Sherryvel, nem?

– Igen, csak...

– És bizonyára maga is tudja, hogyan születik a kisbaba.

– Nagyon vicces!

– Nem tréfálkozni jöttem ide, nekem eliheti. Ha kételkedik, természetesen végeztethet apasági vizsgálatot, de ha a véleményemre kíváncsi, elég, ha vet egy pillantást a gyerekre. Utána nem lesz több fenntartása. Mellesleg Sherry sosem vette volna be magát a végrendeletébe, ha nem maga lenne az apa.

– A végrendeletébe? – ámult el Simon.

– Abba. Még nem említettem?

– Nem.

Tula rosszállóan megcsóválta a fejét, aztán lehuppant az egyik fotelbe.

– Sajnálom. Kicsit szétszórt vagyok mostanában. Tudja, én intéztem szegény Sherry temetését, én számoltam fel a háztartását, én küzdöttem a gyámüggyel, és akkor még nem is beszéltem a babáról, mert róla is nekem kellett gondoskodnom.

Simon sóhajtott egy nagyot, és visszaült az íróasztalához. Az öt perc, amelyet eredetileg a lány rendelkezésére bocsátott, rég letelt, de ez most már nem számított. Ez az ügy túlságosan kusza és túlságosan fontos volt ahhoz, hogy félbehagyják a beszélgetést.

– Halljam, mi áll abban a végrendeletben?

Tula kivett egy nagy, barna borítékot fekete válltáskájából.

– Itt van a másolata, maga is megnézheti. De a lényeg az, hogy engem nevezett meg Nathan gyámjaként. Amennyiben maga igényt tart a gyerekre, én döntöm el, hogy elég érett-e már az apaságra, és átadhatom-e magának a felügyeleti jogot.

Simon hallotta, ahogy a lány tovább beszél, de a szavaira már nem tudott figyelni. Átfutotta Sherry végakarátát, míg el nem ért ahhoz a részhez, ahol a gyerekről volt szó. Sherry azt szerette volna, ha Nathan idővel az édesapjához, Simon Bradleyhez kerül.

Simon hátradőlt a széken, és újra átolvasta a kérdéses bekezdést.

Létezik, hogy ez igaz? – merült fel benne újra és újra a kérdés. Lehet, hogy tényleg apa vagyok?

Felnézett, és egyenesen Tula kék szemébe pillantott. A lány merőn figyelte, és nyilvánvalóan várta, hogy mondjon valamit. De mit? Mit lehet mondani ebben a helyzetben?

Simon nagyon óvatos volt, ha lefeküdt valakivel. Nem bízta a lányokra a védekezést, mindig használt óvszert. De ködösen még most is rémlett neki, hogy egy alkalommal, amikor Sherryvel együtt volt, történt

egy kis gikszer: az óvszer elszakadt. Simon azért emlékezett erre, mert egyetlenegyszer fordult elő vele ilyesmi, de mivel Sherry utána nem jelentkezett, azt gondolta, minden rendben, nincs miért izgulnia.

A jelek szerint azonban tévedett. Nagyon is lett volna miért izgulnia...

– Most mondja meg, mit vár tőlem! – sóhajtott fel.

– Hiszen ez kézenfekvő!

– Gondolja?

– Hát persze. Jöjjön el hozzám, a Crystal Bay-i házámba és ismerkedjen meg a fiával! Aztán majd kialakul, hogyan tovább.

Simon töprengve megdörgölte a tarkóját.

– Rendben. Ma este elmegyek. Mi a címe?

Tula elmondta a címet, a férfi pedig felírta, aztán jelezve, hogy a beszélgetésnek vége, felállt.

Tula is felemelkedett. Amiért idejött, azt sikerült elintéznie.

Búcsúzóul ismét kezet nyújtott Simon Bradleynek, aki rövid habozás után el is fogadta a jobbját.

Ugyanúgy, mint az első alkalommal, Tulát most is elöntötte a forróság. Simon valami hasonlót érezhetett, mert úgy kapta el a kezét, mintha megégette volna.

Tula vett egy nagy levegőt, és elmosolyodott.

– Hát akkor, viszlát ma este – búcsúzott, és már ott sem volt.

De azt pontosan érezte, amíg ki nem lépett az ajtón, hogy Simon merőn nézi. És miközben hazafelé tartott, egyvégtében emésztette a testét az a különös forróság, amelyet a férfi érintése idézett elő.

2. FEJEZET

– Na, hogy ment?

Tula elmosolyodott, mikor a telefonban meghallotta a legjobb barátnője hangját. Anna Cameron Hale-re mindig, minden körülmények között lehetett számítani. Ezért is tárcsázta mindjárt őt, ahogy Simon Bradley irodájából hazaért.

– Pontosan az történt, amit mondtál.

– Ajjaj! Szóval tényleg nem tudott a gyerekről.

– Nem. – Tula, aki kicsiny konyhájában állt, rápillantott Nathanre, aki egy nagy pokrócon feküdt, és miközben lendületesen rúgta a levegőt, boldogan gőgicsélt.

– Biztosan megdöbrent.

– Képzelheted. Én is rettenetesen megrémültem, amikor kiderült, nekem kell gondoskodnom a kicsiről, pedig tudtam, hogy a világon van, és arról is, mi áll Sherry végrendeletében. Szóval együtt érzek Simon Bradleyvel.

És még mi minden mást *érez vele kapcsolatosan!*

A lány persze próbálta elhessegetni a fura gondolatot, hiszen épp elég bonyolult volt az élete e nélkül is. De nem tehetett róla, képtelen volt feledni azokat a bizsergető kézszorításokat, azt az emésztő forróságot és a megmagyarázhatatlanul zavarba ejtő pillantásokat, melyeket a férfi vetett rá.

– Meghívtad magadhoz? – kérdezte Anna.

– Igen, persze. Miért?

– Nem akarod, hogy átmenjek és segítsek rendet rakni?

Tula, aki pontosan tudta, miért akar átjönni a barátnője, felkacagott.

– Hogyisne! Csak nem képzeled, hogy takarítani fogok, amiért idejön? Az ég szerelmére, hiszen csak Simon Bradleyt várom, nem az angol királynőt!

– Akkor legalább figyelmeztess szegényt, hogy nézzen a lába elé, mert könnyen elbotolhat.

Tula a konyhából, ahol állt, kinézett a nappaliba, melynek szőnyegén tényleg hevert néhány babajáték. A dohányzóasztalon pedig egy notebook és egyik könyvének a kinyomtatott kézírata feküdt.

Mindig is a munkája volt az első Tula számára, minden mást mellékesnek tekintett. Mióta Nathan is ideköltözött, a takarítás végképp háttérbe szorult, persze azért nem volt kosz, csak rendetlenség.

– Kösz a tippet. Mihez is kezdenék nélküled?

– Szívesen – mondta Anna. – Mi másra valók a barátok?

Mindketten nevettek.

– Nagyon furcsa volt az egész helyzet, amikor fogadott az irodájában – mesélte Tula. – Mereven, szinte már ellenségesen bánt velem, és mégis...

– Mégis micsoda? – kíváncsiskodott a barátnője, de Tula azt is megbánta, hogy egyáltalán ennyit mondott.

Mégis egyértelmű érdeklődés sugárzott a tekintetéből, fejezte be a mondatot magában, ám ezt a viláért sem mondta volna ki. Végére is mi értelme lenne egy olyan fickóról ábrándoznia, akivel az égvilágon nincs bennük semmi közös – legfeljebb hogy ugyanarról a kisgyerekről kell gondoskodniuk.

– Semmi, semmi – zárta rövidre a témát. – Rávettem, hogy jöjjön megnézni Nathant, és persze aztán beszélgetünk arról, hogyan tovább. De ne aggódj miattam, pontosan tudom, hogyan kell bánni a Simonhoz hasonló, karót nyelt öltönyösökkel! Sajnos.

– Jaj, Tula, nem minden sikeres férfi egyforma!

– Talán nem mindegyik. De a többségük mégis.

Tulánál jobban ezt senki sem tudta. A családja férfi tagjainak nem számított más, csak a pénz, az életről

magáról mintha teljesen megfélelkeztek volna.

A lány előre tudta, mit fog gondolni Simon a házáról. Nyilván pontosan azt, mint Tula apja gondolt volna, ha életében egyszer vette volna a fáradságot és meglátogatja a lányát. Azt, hogy szűkös és igénytelen. Egyáltalán nem díjazná az égbékre festett falakat, a napsárga konyhaszekrényt és a gyönyörű, nagy faliképet a fürdőben, mely egy cirkuszi jelenetet ábrázolt.

– Tudod mit? A legkevésbé sem érdekel, mit fog szólni Nathan apja hozzám vagy a házamhoz – szögezte le. – Én ilyen vagyok, ez az én otthonom, az én életem. Miért kellene másnak mutatnom magam?

– Értettem – mosolygott Anna. – És előttem nem kell mentegetőznöd, hiszen ismerlek és szeretlek. Annyira ismerlek, hogy még azt is meg tudom mondani, hogy rozmaringos csirkét sütsz ma este.

Tula elnevette magát.

– Talált, sülyedt. Miután pedig mindhárman jóllaktunk, készíték egy látogatási tervet Simon számára.

– Jól hallottam? – szörnyülködött Anna. – Tervet készítesz? Te? Szent isten!

– Miért is ne? Ne hidd, hogy képtelen vagyok eltervezni valamit. Képes vagyok, csak nem szoktam, mert anélkül izgalmasabb. Simon viszont, attól tartok, nem díjazná a váratlan izgalmakat. Szükség lesz a tervre.

– Még nem is mesélted, hogy van a kicsi.

– Istenien. – Tula leguggolt a pokróc mellett és megcirógatta Nathan fejét. – Most szerencsére elég nyugodt, de különben folyamatosan izeg-mozog. Fordul hátról hasra, hasról hátra, sőt tegnap elkezdett kúszni is, úgyhogy most már nagyon kell figyelni rá, mert még egy-két nap, és bárhová el tud majd jutni a lakásban.

– Na ja. Aztán mire észbe kapsz, már a Harvardra jár.

– Jó, hogy mondd, holnap fel is vetetem a várólistára. De most már tényleg le kell tennem, Anna, mert rengeteg a dolgom. Meg kell sütnöm a csirkét, meg kell fürdetnem Nathant, arról nem is beszélve, hogy még nekem is át kell öltöznöm.

– Jó, akkor nem tartalak fel tovább. De elvárom, hogy holnap reggel felhívj!

– Úgy lesz.

Tula bontotta a vonalat, aztán nekidőlt a kék munkalapnak, és körülnézett kicsiny, de nagyon barátságos konyhájában, ahol fehérek voltak a csempék a falakon, és a tűzhely fölött antik rézserpenyők lógtak.

Szerette a házat, és szerette az életét.

Meg a kis Nathant.

Szóval Simon Bradleynek nem lesz könnyű dolga, ha el akarja hitetni vele, hogy felkészült az apaságra.

Néhány órával később isteni rozmaringillat töltötte be a kis házat. Miközben főzött és pakolt, Tula időnként táncra perdült a dallamos rockzenére, amelyet a rádió sugárzott, és néhány percenként nyomott egy csókot a kis Nathan feje búbjára. A baba most az etetőszékében ült, és remekül elszórakozott azzal, hogy Tulát figyelte.

– Milyen vidám kis fickó vagy! – csodálkozott a lány, amikor Nathan ránevetett. – Talán a táncstílusomon mulatsz ilyen jól?

Nathan vidáman rúgkapált és közben boldogan gügyögött valamit.

Tula megcirógatta selymes babahaját, melyen máris látszott, hogy egészen sötét, majdnem fekete. A kisfiú még csak két hete lakott vele, mégis nehezen tudta volna már nélküle elképzelni az életét. Bizony, ilyen rövid idő is elég volt hozzá, hogy ez a kis szívtipró meghódítsa.

Majdnem elsírta magát, ha arra gondolt, hogy hamarosan át kell adnia egy olyan embernek, aki rideg, érzéketlen, aki egy bukszát hord a szíve helyén. Igen, ilyennek látta Simon Bradleyt, pontosan ilyennek. És nem akarta, hogy a kis Nathannek egy szigorú és érzelemmentes világban kelljen felnőnie, egy olyan világban, ahonnan ő az első adandó alkalommal elmenekült.

S mivel aligha akadályozhatta meg, hogy a kisfiú egyszer az apjához költözzön, csak egyet tehetett: meg kell változtatnia Simon Bradleyt. Tennie kell róla, hogy a sikeres üzletember megpróbáljon ember is lenni, és ne csak a haszon szemszögéből nézze a világot. Mert ha ez sikerül, akkor Nathannek nem kellene elszenvednie ugyanazt, mint neki...

– Ígérem, hogy mindent meg fogsz kapni, amire egy kisbabának csak szüksége lehet, Nathan. Rengeteg törődést és szeretetet... Szóval ne aggódj! Nem engedem, hogy már óvodáskorodban öltönyben járassanak.